

Arrest

nr. 64 146 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Kazaks staatsburger te zijn van Oezbeekse origine.

U verklaarde in uw land problemen te hebben gehad omwille van uw origine.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U woonde met uw familie in de stad Tsjimkent (Kazakstan). Sinds de herfst van 2009 werd uw vader afgeperst door de Kazakse maffia, omwille van zijn Oezbeekse origine.

U vermoedt dat de problemen plots ontstonden nadat een Oezbeekse jongen een Kazaks meisje had verkracht in de herfst van 2009.

Na dit incident verslechterde de situatie voor Oezbeken; zo werd er een huis in brand gestoken en een Oezbeekse jongen gedood. Op 23 januari 2010 in de avond vielen 8 mannen uw woning binnen. Ze sloegen uw vader en probeerden uw zus K.L. (...) (o.v. X) te verkrachten, omwille van jullie

Oezbeekse origine. Toen uw vader neerviel vertrokken de aanvallers. U bracht uw hele familie naar het ziekenhuis. Uw zus werd er onderzocht en behandeld en uw vader werd opgenomen. Iedereen kreeg een kalmerend middel aangezien jullie erg onder de indruk waren.

De dag nadien gingen u en L. (...) klacht indienen bij de politie. Ze lachten jullie uit omwille van jullie origine.

Vanaf 25 januari 2010 leefden jullie ondergedoken in de winkel van uw vader. Uw vader kwam na twee weken terug uit het ziekenhuis. Begin april 2010 werd zijn vrachtwagen gestolen. Uw vader vond de wagen beschadigd terug in Karaganda (Kazakstan). Uw vader besloot zijn gezinsleden weg te sturen omdat het in Kazakstan te gevaarlijk was.

Op 9 mei 2010 vertrok u met uw zus L. (...), uw jongere zus en haar baby en uw moeder naar Moskou. Enige tijd later arriveerde ook uw vader in Moskou.

Ook in Rusland was het niet veilig voor jullie aangezien mensen van Aziatische afkomst daar niet graag gezien worden. Uw vader besloot om u en uw zus naar Europa te sturen en zou snel volgen met de rest van de familie.

Op 3 oktober 2010 verliet u Moskou per minibus. Onderweg verbleef u gedurende 5 dagen in een woning op een u onbekende plaats.

Op 11 oktober 2010 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten, samen met uw zus K.L. (...) (o.v. 6.702.525).

U legde de Belgische asielinstanties geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw woonplaats Tsjimkent in Kazakstan problemen kende omwille van uw Oezbeekse afkomst.

Er moet echter worden opgemerkt dat het opvallend is dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document voorlegde waaruit uw Oezbeekse afkomst en herkomst uit Kazakstan ook maar enigszins zouden blijken.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat de door u aangehaalde problemen (afpersing door Kazakken, inval en mishandeling door Kazakken, weigering van bescherming vanwege Kazakse autoriteiten, vernieling van een vrachtwagen) zich voordeden na een incident waarbij een Oezbeekse jongen een Kazaks meisje in Tsjimkent zou hebben verkracht in de herfst van 2009 (CGVS, p. 3).

Er dient echter te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u maar weinig details weet te vertellen over deze zaak. Zo kende u de naam van het meisje niet eens (CGVS, p. 3). Verder weet u niet of er in deze een rechtszaak werd gestart (CGVS, p. 3).

Ook over de incidenten die naar aanleiding van de verkrachting zouden hebben plaatsgevonden (huis van Oezbeken in brand gestoken, Oezbeekse jongen vermoord) kon u maar weinig concrete gegevens verschaffen. U wist niet eens welk van deze incidenten het eerste heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 3). Verder kent u de identiteit niet van het slachtoffer van de brandstichting (CGVS, p. 3).

U voegde er zelf aan toe dat u deze zaken enkel via geruchten vernam (CGVS, p. 3).

Ook wist u geen enkel concreet incident te vertellen dat uw Oezbeekse familieleden, vrienden of burens zouden hebben meegemaakt (CGVS, p. 4).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat er sprake is van een daadwerkelijke systematische vervolging van Oezbeken in Kazakstan.

U legde geen enkel document voor welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak.

Betreffende het zwaarste incident dat u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn.

Zo verklaarde u dat er een inval was in uw woning op 23 januari 2010, waarbij uw zus en uw vader werden geslagen en uw zus ei zo na werd aangerand (CGVS, p. 4 - 5). Echter, u verklaarde niet eens te weten welke dag van de week deze inval plaatsvond. Meer nog, u verklaarde zich niet meer te herinneren of het een dag in het weekend of in de week was (CGVS, p. 4).

Het feit dat u zich zelfs niet meer herinnert op welke dag deze inval gebeurde, terwijl u het incident zelf vrij uitvoerig kon vertellen, zet vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de verdere afwikkeling van het incident niet overeenkomen met de verklaringen van uw zus K.L. (...) (o.v. 6.702.517).

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, met z'n allen samen, uw vader in het ziekenhuis ging bezoeken de tweede dag na het incident (CGVS, p. 6). Uw zus verklaarde nochtans dat niemand uw vader ging bezoeken toen hij in het ziekenhuis lag (CGVS, zus L. (...), p. 4). Tijdens het interview van uw zus werd zij geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, maar bleef ze erbij dat jullie uw vader niet hadden opgezocht in het ziekenhuis, waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan (CGVS, zus L. (...), p. 4).

Verder verklaarde u dat u en uw zus naar de politie gingen om klacht in te dienen op 24 januari 2010, de dag na het incident (CGVS, p. 6). U situeerde dit bezoek aan de politie voor de middag (CGVS, p. 6). Uw zus haalde ook aan dat ze samen met u naar de politie ging om klacht in te dienen, doch zij situeerde het bezoek in de namiddag (CGVS, zus L. (...), p. 5). Tijdens het interview werd uw zus gewezen op deze tegenstrijdigheid, maar uw zus ontkende dat dit bezoek voor de middag zou

hebben plaatsgevonden, waardoor ook deze tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven (CGVS, p. 5). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak.

Zo legde u geen bewijs voor van het verzoekschrift dat u zou hebben ingediend (CGVS, p. 6), noch enig bewijs van de ziekenhuisopname van uw vader en/of het ziekenhuisbezoek van uw zus (CGVS, p. 6).

Ook uw verklaringen betreffende uw reisroute en reisdocumenten zijn niet overtuigend. Zo verklaarde u zonder documenten vanuit Tsjimkent met de auto naar Moskou te zijn gereisd (verklaring DVZ, vraag 34). U zou uw documenten, inclusief uw paspoort, in Kazakstan hebben achtergelaten (verklaring DVZ, vraag 21). U verklaarde verder vanaf Moskou over land te hebben gereisd in een minibus, eveneens zonder documenten (CGVS, p. 8 – 9). U verklaarde dat er tijdens deze laatste reis nochtans twee grenscontroles plaatsvonden (CGVS, p. 9).

Er dient te worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de controles om de Europese Unie en in het bijzonder de Schengen landen binnen te komen zeer strikt zijn. Het is niet aannemelijk dat u zonder enig document de grenzen zou hebben kunnen passeren.

Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Deze vaststelling doet bovendien vermoeden dat u uw paspoort (met eventuele visa, reisroute en exacte vertrekdata) moedwillig tracht te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u, sinds u in België bent, ernstige pogingen onderneemt om het actuele lot van uw ouders te kennen. Zo blijkt dat u zelfs niet probeerde om contact te leggen met G. (...), de vrouw bij wie u verschillende maanden samen met uw ouders verbleef in Moskou, voor uw vertrek naar België. U kon geen reden geven waarom u dat niet heeft geprobeerd (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u daarentegen wel probeerde om via de sociaal assistenten van het opvangcentrum in België informatie betreffende uw ouders in te winnen. Het moge duidelijk zijn dat de kans op succes via deze weg veel kleiner is. Dit zet verder vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u, noch uw zus L. (...), de Belgische asielinstanties enig identiteitsdocument voorlegden, noch enig ander document ter staving van de door u aangehaalde problemen, uw reisroute en uw verblijf van vier maanden in Moskou in 2010.

De combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 februari 2011 aan dat de bestreden beslissing haar een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel veroorzaakt. Zij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de elementen die zij heeft aangehaald.

Verzoekster laat gelden dat *“bij een eventuele verwijdering het leven en de fysieke integriteit van verzoeker in zijn herkomstland ernstig in het gedrang komt, dat het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of een aantasting van op het leven van verzoeker in de zin van artikel 2 EVRM, reëel is”* (zie verzoekschrift, p. 2). Zij verwijst naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat, indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst, zij het slachtoffer zal worden van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster herhaalt dat haar familie al meerdere malen het slachtoffer is geworden van de Kazakse maffia. Zij benadrukt dat na de verkrachting van een Kazaks meisje door een Oezbeekse jongen, de omstandigheden voor de Oezbeken verslechterden doordat hun huizen in brand werden gestoken. Volgens verzoekster werd zelfs een Oezbeekse jongen omgebracht en kon de politie geen bescherming bieden.

Verzoekster verklaart dat zij, wanneer zij klacht wilde gaan neerleggen bij de politie, werd uitgelachen.

Verzoekster stelt dat *“de verwerende partij is er evenwel niet in geslaagd om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen”* (zie verzoekschrift p. 3).

Verzoekster voert een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en merkt op dat *“De minister van Binnenlandse zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak”* (zie verzoekschrift, p. 3).

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad Van State om de aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kracht bij te zetten.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekster in haar verzoekschrift (p.2) aanvoert dat de bestreden beslissing een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" veroorzaakt, deze rechtsfiguur slechts kan worden aangevoerd wanneer de Raad uitspraak doet, overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), bij wijze van arresten, als annulatierechter over de beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht.

In casu doet de Raad echter uitspraak, overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet, bij wijze van arrest, over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen. De rechtsfiguur kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster geen belang heeft bij het vragen van de schorsing van de beslissing van 8 februari 2011 van de commissaris-generaal, aangezien het beroep tegen deze beslissing van rechtswege opschortend werkt krachtens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 2 en artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 2 en artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

De Raad wijst er op vast dat verzoekster er niet in is geslaagd om het reële risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is

echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar argumentatie dat (zie verzoekschrift, p. 3) *“de verwerende partij is er evenwel niet in geslaagd om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen”*, niet verder komt dan een loutere nietszeggende opwerping die zij zelfs niet verduidelijkt.

2.5. Waar verzoekster ten slotte een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert en daarbij stelt dat (zie verzoekschrift, p.3-4) *“De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. [...] Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken”*, stelt de Raad dat dit middel niet wordt aangenomen aangezien het in casu een beslissing betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In zoverre verzoekster zou doelen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door de commissaris-generaal, stelt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor op 27 januari 2011, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van een advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad onderstreept verder dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad van State individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.6. De Raad stelt verder vast dat verzoekster heeft nagelaten in te gaan op een aantal belangrijke vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals het feit dat verzoekster geen enkel document voorlegde waaruit haar Oezbeekse afkomst en herkomst uit Kazachstan zou blijken, het feit dat verzoekster maar weinig details kon geven aangaande haar voorgehouden problemen, het feit dat verzoekster en haar zus tegenstrijdige verklaringen aflegden, het feit dat haar reisroute en reisdocumenten weinig overtuigend zijn en haar vastgestelde gebrek aan initiatief om het actuele lot van haar ouders te kennen. Deze vaststellingen blijven bijgevolg staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

De Raad besluit dat de samenlezing van bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnt.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als bedoeld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De status van vluchteling als bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert ook geen andere elementen aan. Derhalve kan haar de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE